

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817200721
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3817200721.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobkyne: A.. B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/X, J., zastúpenej Prosman a Pavlovič, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom P. XX, V., IČO: 36 865 281, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.187,17 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. februára 2019, č.k. 7Csp/10/2017-215 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 08. marca 2019, č.k. 7Csp/10/2017-216, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e .**

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v spojení s opravným uznesením výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.187,17 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy 1.049,36 eur od 21.11.2016 až do zaplatenia, s 5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy 137,81 eur od 22.06.2018 až do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. priznal žalobkyni proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia sumy 1.187,17 eur s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia. Uviedla, že so žalovaným uzatvorila dňa 02.09.2013 zmluvu o úvere, ktorá neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 34, § 39, § 41, § 43c, § 44 ods.1, § 52 ods. 1, § 53 ods. 6, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že Súd preskúmal vec a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd poukázal na to, že úroková sadza dojednaná zmluvnými stranami vo výške 70,01 % ročne, pri priemernej úrokovej sadzbe poskytovaných bankami vo výške 11,04 %, je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko úroková sadzba 6,3-krát prevyšovala priemerné úroky porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Následne sa súd zaoberal možnosťou, či je právny úkon (zmluva) neplatný v celom rozsahu, alebo či možno označiť ako neplatnú iba časť právneho úkonu, na ktorý sa vzťahoval dôvod neplatnosti (§ 41 Občianskeho zákonníka). Prijal záver, že dohodu v časti úrokov nemožno oddeliť od ostatnej časti zmluvy, nakoľko táto tvorí nedeliteľný celok. Túto dohodu súd považoval za neplatnú, a keďže ju nebolo možné oddeliť od ostatnej časti zmluvy, považoval úverovú zmluvu za neplatnú právny úkon v celosti. Napriek tomuto záveru súd pre úplnosť uviedol, že ak by si aj strany dojednali úrok obvykle požadovaný na finančnom trhu pre spotrebiteľské úvery, a teda zmluva by bola platným právnym úkonom, úver by sa považoval podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č.

129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluve absentujú náležitosti povinne vyžadované ust. § 9 ods. 2 tohto zákona. Za chýbajúce náležitosti v úverovej zmluve považoval: 1. adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, 2. informáciu o termíne konečnej splatnosti úveru a 3. určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ďalej súd posúdil dohodu o poskytnutí služby uvedenú v čl. 8, bod 8.1. zmluvy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, keď bol toho názoru, že žalobkyňa nežiadala o poskytnutie tejto služby, bola jej v rámci formulárovej zmluvy vnútená. Dohodnutá odplata za túto službu, ktorá ani žalobkyni nebola poskytnutá, bola splatná dňom uzatvorenia zmluvy. Ďalej súd posúdil, a to vzhľadom na námietku premlčania vznesenú žalovaným, či nárok žalobkyne nie je premlčaný. Prijal záver, že žalobkyňa podala žalobu v rámci plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, keďže skutkové okolnosti, na základe ktorých mohla získať vedomosť o bezdôvodnom obohatení, získala až v roku 2016, a to na základe informácií z rozhlasu a televízie o tom, že žalovaný poskytuje úvery, ktoré môžu byť nezákonné, resp. neplátne alebo bezúročné a bezpoplatkové, pričom žalobkyňa podala žalobu dňa 20.01.2017. V období od 14.10.2013 do 02.09.2014 žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 2.471,42 eur a žalovaný poskytol žalobkyni sumu 1.284,25 eur. Rozdiel medzi týmito sumami predstavuje 1.187,17 eur, ktorú sumu súd uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni. V súlade s ust. § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka súd priznal žalobkyni i uplatnený úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy 1.049,36 eur od 21.11.2016 do zaplataenia a 5 % ročne z dlžnej sumy 137,81 eur od 22.06.2018 až do zaplataenia. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávne posúdil uvedenie jednotlivých náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. Chybné súd vyhodnotil, že zmluva neobsahuje adresu predávajúceho na uplatnenie reklamácie alebo sťažnosti. Rovnako je nesprávny záver, že zmluva neobsahuje členenie splátky, čo nie je v súlade s uznesením Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Namietal i nesprávnosť záveru súdu o neuvedení doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti, a v prípade konečnej splatnosti aj tvrdený následok v podobe bezúročnosti. K tvrdeniu o neuvedení konečnej splatnosti uviedol, že z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovaných zmluvných vzťahoch splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, tiež spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Namietal aj závery súdu o nesprávnej RPMN v zmluve z dôvodu jej rozporu so zákonom č. 129/2010 Z.z. Ustanoveniami tohto zákona sa súd v kontexte otázky určenia RPMN ani nezaoberal. Považoval závery súdu pre ich rozpor so zákonom za neprijateľné, pretože a) dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou pre získanie úveru a v konaní ani iná skutočnosť nebola preukázaná, a b) podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. súčasťou celkových nákladov sú len také náklady za doplnkové služby, ktorých uzavretie je podmienkou pre získanie úveru. Na základe uvedeného tvrdil, že súdom prijatý záver o RPMN a o bezúročnosti je založený na nesprávnom výklade príslušných ustanovení zákona a vykonaného dokazovania a v konaní nebol preukázaný ani dôvod a ani výška nároku žalobcu voči žalovanému. Uviedol, že pokiaľ ide o záver súdu týkajúci sa výšky odplaty, súd postupoval v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. V zákone bolo výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Súd pri rozhodovaní toto vôbec nerešpektoval. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 - 27 %. V súvislosti so závermi súdu týkajúcimi sa § 1 ods. 3 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. poznamenal, že úvahy súdu sú nad rámec právnej úpravy a zneniu zákona odporujú. Ustanovenie § 1 ods. 3 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o tom, že v prípade niekoľkých zmlúv uzavretých v priebehu 12 mesiacov ide o jeden úver, sa použije jedine v prípade, ak každý z takto spočítavaných úverov by nebol spotrebiteľským. Ide teda o obmedzenie vecnej pôsobnosti výnimky (výnimku z výnimky). Požiadavky vyjadrené súdom na to, aby sa v zmluve špecifikovalo, na akú značku elektroniky sa úver čerpá, či kam ide spotrebiteľ na lyžovačku, sú minimálne nemiestne a presahujúce (nielen) rámec pôsobnosti uvedeného zákona. Namietal aj výrok o úroku z omeškania, keď v konaní nebolo preukázané žiadnym

dôkazom, že by sa žalovaný dostal do omeškania dňa 21.11.2016. Žaloba bola na súd podaná až dňa 20.01.2017 a žalovanému doručená až v priebehu februára 2017. Odkazovať na obsahovo neurčitú výzvu je nedôvodné z pohľadu vzniku omeškania. Ak súd vzťah v prejednávanej veci právne zdôvodnil, že ide o bezdôvodné obohatenie, potom časom splnenia záväzku by bol prvý deň potom, kedy žalobca požiadaval o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Z ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že subjekt je v omeškaní s plnením zásadne až od vtedy, keď ho nesplní v deň nasledujúci potom, kedy ho veriteľ požiadaval o splnenie. Až od tohto dňa môže ísť o omeškanie a žalobca môže požadovať úroky z omeškania. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a prizná mu právo na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi.

3. K podanému odvolaniu sa žalobkyňa vyjadrila prostredníctvom právneho zástupcu. Podľa jej názoru je napadnuté rozhodnutie vecne správne a dostatočne odôvodnené. Plne sa stotožnila s právnym posúdením súdu prvej inštancie. V dôsledku absencie podstatných náležitostí upravených v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je poskytnutý spotrebiteľský úver v nadväznosti na § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žiadala odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu ako vecne správneho a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Odvolací súd sa najskôr zaoberal otázkou (ne)možnosti rozdelenia časti neplatnej úverovej zmluvy v časti dojednania o úrokoch, následne sa venoval otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nakoľko samotné posudzovanie výšky úrokov nemalo právny význam pri súčasnom posúdení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Nakoniec odvolací súd vysvetlil, prečo sa nezaoberal námietkou žalovaného k priznanému úroku z omeškania.

6. Žalovaný v podanom odvolaní zastával názor, že výška odplaty za poskytnutý úver bola v rámci zákonných medzí a súd prvej inštancie túto výšku neposúdil správne. Zároveň, hoci to explicitne neuviedol v podanom odvolaní a súčasne nesúhlasil s právnym posúdením súdu o určení úveru za bezúročný a bez poplatkov, nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nemožno oddeliť časť neplatnej zmluvy v časti dojednania o úrokoch od ostatnej časti zmluvy.

7. Odvolací súd považuje za potrebné zopakovať, že súd prvej inštancie určil celú úverovú zmluvu za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu, že dojednanie v časti úroku považoval za nesúladné s dobrými mravmi, pričom zároveň dôvodil, že táto neplatná časť zmluvy sa nedá oddeliť od jej ostatného obsahu.

8. Tento záver súdu prvej inštancie však nie je správny. Nemožno na vec aplikovať závery z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 26/2011 zo dňa 26.04.2012 tak, ako ich aplikoval súd prvej inštancie. V tomto rozhodnutí je kľúčové, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Podľa občianskoprávnej úpravy možno úroky dohodnúť pri peňažnej pôžičke podľa § 658 Občianskeho zákonníka. V tomto prejednanom prípade však bola uzatvorená úverová zmluva podľa Obchodného zákonníka, samozrejme za súčasného aplikovania právnych noriem chrániacich spotrebiteľa. Judikatúra však zdôrazňuje, že „neplatnosť dojednania o úrokoch v zmluve o úvere nespôsobuje sama o sebe neplatnosť zmluvy o úvere ako celku, keď z povahy právneho úkonu alebo jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu (§ 41 Občianskeho zákonníka). Úprava zmluvy o úvere v Obchodnom zákonníku sa od úpravy zmluvy o pôžičke významne odlišuje tým, že ustanovenie § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka priznáva veriteľovi právo požadovať úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov aj vtedy, ak nie je ich výška v úverovej zmluve dohodnutá. Zakotvuje nakoniec (v poslednej vete) výslovné riešenie situácie vzniknutej tým, že strany dojednávajú v úverovej zmluve úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona. Takouto úpravou je pre vzťahy založené úverovou zmluvou podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka posilnený princíp obsahovej oddeliteľnosti tej časti právneho úkonu (zmluvy o úvere), ktorá sa týka úrokov, [...] prípadná neplatnosť dojednania o odplate za poskytnutie úveru nespôsobuje neplatnosť úverovej zmluvy ako celku“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Cdo

12/2012 zo dňa 28.02.2013). Tento základ neposkytuje priestor pre právne posúdenie o nemožnosti oddelenia časti neplatnej zmluvy v dojednaní o úrokoch od ostatnej časti zmluvy. Preto platí, že možno oddeliť časť úverovej zmluvy v dojednaní o úrokoch od ostatnej časti zmluvy, čím nie je neplatná úverová zmluva v celom rozsahu.

9. Odvolací súd sa však nezaoberal samostatne tým, či dojednané úroky boli neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, nakoľko princíp hospodárnosti konania vyjadrený v čl. 17 CSP viedol odvolací súd priamo k preskúmaniu otázky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nakoľko zákon o spotrebiteľských úveroch ustanovuje následok absencie povinných náležitostí zmluvy o úvere okrem bezúročnosti i bezpoplatkovosti úveru. Preto by bolo nevhodné, ak by odvolací súd osve posudzoval otázku neplatnosti časti zmluvy v dojednaní o úrokoch, keďže by musel beztak posúdiť i možnú otázku bezpoplatkovosti úveru.

10. Súd prvej inštancie nad rámec právneho posúdenia o absolútnej neplatnosti celej úverovej zmluvy uviedol, že ak by aj úverová zmluva bola platná, úver by bolo potrebné považovať pre absenciu povinných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Za chýbajúcu náležitosť (okrem ďalších dvoch) v úverovej zmluve považoval informáciu o termíne konečnej splatnosti úveru. Argumentoval tým, že termín konečnej splatnosti nebol dojednaný priamo v úverovej zmluve, ale až v listine - oznámenie o schválení úveru, ktorý nepovažoval za súčasť úverovej zmluvy.

11. Z oboznámených listín vyplýva, že žalobkyňa dala žalovanému písomný návrh na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere na predtlačenom formulári žalovaného nazvaný „žiadost' o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“. V tejto žiadosti žalobkyňa uviedla požadovanú čiastku úveru, počet splátok úveru, ich výšku, celkovú čiastku, ktorú musí zaplatiť, ročnú úrokovú sadzbu úveru, predpokladanú RPMN úveru i priemernú RPMN. Súčasťou návrhu boli aj predtlačené zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti žalovaného. Žalobkyňa návrh zmluvy podpísala dňa 27.08.2013. Následne, dňa 02.09.2013, podpísal návrh zmluvy aj žalovaný, ktorý do predtlačeneho formuláru „žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere“ v bode 6. uviedol údaje o schválenom revolvingovom úvere, poskytnutú čiastku úveru (úverový limit), splatnosť úveru (počet splátok), ich výšku, celkovú čiastku, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť, poskytnutú čiastku revolvingu, ročnú úrokovú sadzbu úveru/revolvingu, RPMN úveru i priemernú RPMN, ročnú úrokovú sadzbu úrokov z omeškania, poplatok za poskytnutie úveru/revolvingu.

12. Z ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasné, zrozumiteľné a bez pochyb vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere a nie oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré nie je súčasťou predmetnej zmluvy. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. je kogentným ustanovením nepripúšťajúcim možnosť iného dojednania účastníkmi zmluvy.

13. Treba zdôrazniť, že samotná zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín. Ak v spotrebiteľskej zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru, tak už len z uvedeného dôvodu je potrebné úver poskytnutý žalobkyňi na základe zmluvy o revolvingovom úvere podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na uvedenom závere nič nemení ani „oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“. Oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za odstránenie prípadných nedostatkov v obsahu zmluvy. Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalovaného, pričom zmluva o revolvingovom úvere je podpísaná tak veriteľom ako i dlžníkom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov. Toto oznámenie má len charakter informácie veriteľa o schválenom spotrebiteľskom úvere adresovanej dlžníkovi, a nie je súčasťou návrhu alebo akceptácie návrhu zo strany navrhovateľa, teda nie je súčasťou zmluvy o úvere z dôvodu, že táto bola uzatvorená v súlade s čl. 113 žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami.

14. Z dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že kontrakčný proces predmetnej zmluvy bol taký, že žalobkyňa v návrhu zmluvy vo forme formuláru, predpripravenom žalovaným vyplnila údaje o úvere, revolvingovom úvere, o ktorý mala záujem a takýto návrh dňa 27.08.2013 podpísala. Žalovaný návrh zmluvy podpísal dňa 02.09.2013, pričom do predtlačeneho formuláru návrhu/žiadosti o poskytnutie úveru uviedol údaje o schválenom úvere a schválenom revolvingovom úvere. Podľa čl. 13. žiadosti/zmluvy o úvere riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto žiadosti/zmluvy). Zmluvné strany prehlasujú, že si žiadosť/zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali, že bola uzatvorená zo slobodnej vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz tejto skutočnosti pripájajú nižšie svoje podpisy. V zmysle čl. 2 zmluvných dojednaní, zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenej formulári veriteľa, vyplnená a dlžníkom podpísaná je návrhom na uzatvorenie zmluvy a tá je uzatvorená dňom podpisu dlžníka a veriteľa. Z tohto je potom zrejmé, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nebolo súčasťou návrhu žalovaného na uzatvorenie zmluvy, ktorý návrh žalobkyňa akceptovala. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi nie je teda výsledkom konsenzuálneho dojednania medzi stranami zmluvy, ale len jednostranným úkonom žalovaného, ktorý nemôže byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej stranami.

15. Odvolací súd uvádza, že samotná skutočnosť, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z.), spôsobuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

16. Súd prvej inštancie, hoci z dôvodu neplatnosti zmluvy určil správne, že žalovaný má povinnosť vydať žalobkyni sumu 1.187,17 eur titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko v skutočnosti bolo žalobkyni žalovaným poskytnutých 1.284,25 eur (1.500 eur deklarovaná istina, avšak potrebné ju bolo znížiť o sumu 215,75 eur ako poplatok služby odkladu splátok), pričom žalobkyňa vrátila žalovanému sumu 2.471,42 eur, a preto je nutné dospieť k záveru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne o sumu 1.187,17 eur.

17. Žalovaný spochybňoval podaným odvolaním i priznanie úroku z omeškania, keď zastával názor, že v spore nebolo preukázané žiadnym dôkazom, že by sa dostal do omeškania dňa 21.11.2016. Dodal, že odkazovať na obsahovo neurčitú výzvu je nedôvodné z pohľadu vzniku omeškania.

18. Odvolací súd sa touto námietkou vecne nezaoberal. Žalovaný pred súdom prvej inštancie nespochybňoval, že by mu predsporová výzva žalobkyne na vrátenie „preplatku“ do 14 dní, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia, nebola doručená dňa 04.11.2016, resp. že by bol nejasný jej obsah. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie možno použiť v odvolacom konaní len za podmienok podľa § 366 CSP, ktoré však v tomto prípade naplnené neboli.

19. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bola v odvolacom konaní plne úspešná. O výške tejto náhrady rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).